

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2770/2023
09.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из места ..., град Врање, чији је пуномоћник Зоран Савић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума и исплате разлике накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 457/2022 од 18.10.2022. године, у седници одржаној 09.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 457/2022 од 18.10.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 457/2022 од 18.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 4770/16 од 15.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари, истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је споразум о накнади закључен између тужиоца и туженог пред Секретаријатом за урбанизам и имовинско-правне послове града Врања од 01.03.2012. године, којим је одређена висина накнаде за експроприсано пољопривредно земљиште ништав, у супротности са принудним прописима, јавним поретком и доприм обичајима и да исти не производи правно дејство. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето грађевинско земљиште по споразуму о накнади за експроприсано земљиште од 01.03.2012. године исплати износ од 1.831.570,00 динара са законском затезном каматом од 15.11.2021. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 317.355,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 457/2022 од 18.10.2022. године, одбијана је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), по оцени Врховног суда у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и новог тумачења права.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да је ништав споразум о накнади (за експроприсано пољопривредно земљиште) од 01.03.2012. године, који је тужилац закључио са туженим и обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште, која је утврђена на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта делом у 3. а делом у 4. зони према важећем Генералном урбанистичком плану града Враћа („Службени гласник града Враћа“, број 7/2010), а експроприсано је ради изградње деонице ауто пута Е – 75 Београд – Ниш – граница Републике Македоније, деонице Владичин Хан – Доњи Нерадовац.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, по оцени Врховног суда побијана пресуда је у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом (у овом случају то је Генерални урбанистички план града Враћа) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (члан 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда и нижестепених судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, с обзиром на то да правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овом случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, и са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. истог закона, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости и стицања без основа поднета је 07.12.2016. године, а поднеском од 03.12.2020. године преиначена, док је вредност предмета спора 1.831.570,00 динара, што чини и вредност побијаног дела правноснажне пресуде.

Имајући у виду да се у овом случају ради о имовинскоправном спору који се односи на неновчано и новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења односно преиначења тужбе, то је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић